

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

§. I. Tribunal in quo criminibus gratia concedenda est, rectè hominibus à
Christo concreditur, vt in peccatoribus fiducia adeundi hunc thronum
excitetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

Tribunal in quo criminibus Gratia concedenda est, rectè ho-
minibus à Christo conceditur, vt in peccatoribus fi-
ducia adeundi hunc thronum excitetur.

Suadetur
peccatori vt
thronum
gratia sup-
plex adent.

Omnia nunc tandem in comperto sunt scelera, quæ sibi Deo, que fidelis Conscientia, pro sibi imposito munere potuit indagare. Deplorauit miseram sortem peccator; pudet peccasse, criminis sese agnoscit reum, eaque meruisse supplicia quæ non nisi æternis ignibus sint expianda. Detestatur itaque impudentiam suam à seipso conuictus reus, amicitiaque diuinæ à se tam indignis modis violatæ redintegrationem, toto animo concupiscit. Sed quid ager? quò se vertet? quæ merita redintegrandæ gratiæ ex suâ parte poterit adferre miser homuncio? aut quos causæ suæ patronos adhibebit, tot & tam infandis titulis, hostis Dei? Patronos certè defendendæ causæ tam perditæ si conquirimus, aut merita nostra placando Numini si inuestigamus, desperata prorsus res est. Neque enim ad iustitiæ tribunal euocanda est hæc causa, nec ad iudicii trutinam expendenda; cum nulla prorsus defensionis iustæ pateat via. Hoc cum ita sit, atque adeo præclusus in iustitiæ subselliis omnis euadendi modus, sanè ex consilio Apostoli, *Adeamus ergo dum fiduciâ thronum gratiæ, vt misericordiam consequamur*, qui aliâ nullâ ratione, iustitiæ seueritatem pessumus declinare.

Perplacet profectò opportunum in re perditissimâ consilium: præfertim dum istud attendo, quod mihi de adeundi fiduciâ infusurrauit Apostolus. Quid enim quæso est in peccatore miserrimo, & tamen impudentissimo, quod quidquam fiduciæ ad adeundum hunc thronum gratiæ possit meritò suppeditare? Nihil prorsus. Sic est; conclamarum est fateor, si te aspicias ô peccator; si tua intueris, actum est de te. Verùm Iudicem attende huic throno præfectum, ait Paulus, atque illico redibit animo vigor. *Habentes ergo Pontificem magnum qui penetravit cælos, Jesum filium Dei, teneamus confessionem*, seu vt D. Ambrosius, *spes nostræ confessionem id est professionem: non enim habemus Pontificem qui non possit*

Ad Hebr.
4. v. 16.

Ibid. v. 14.
& 15.

possit compati infirmitatibus nostris, tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Adeamus ergo cum fiducia thronum gratiæ. Quasi si dicat Apostolus, tam misericordem, nostrisque miseriis tam benignè indolentem judicem cum habeamus, profectò magnis animis, magnâque consequendæ veniæ fiduciâ adeamus eum qui naturæ nostræ similitudinem induit, ut naturæ perditæ subveniret. Nec verò te Judicis nomen terreat; necdum enim justitiæ tribunal occupat, sed gratiæ throno præsidet; ex illo tamen sententiam laturus aliquando, si hunc adire neglexeris. Hæc quidem jam aliàs expendimus. Adeamus ergo si sapimus thronum gratiæ, antequam in Iudicis seuerissimi tribunal commutetur. Adeamus inquam, dum rebus nostris ritè procurandis tempus est accommodum, ut gratiam inueniamus in auxilio opportuno, seu tempestiuo; erit enim aliquando tempus, uti importunum precibus lachrymisque frustra profundendis, ita & præstandæ gratiæ minimè opportunum.

Tract. 12.
§. 2.

3.

Iois. 5.
v. 22.

Neque verò hîc multis inquirendum est, vbinam terrarum hic thronus gratiæ fixus sit; scimus enim eum qui de seipso apud Joannem testatur, omnem sibi generis humani dijudicandi jurisdictionem esse conceditam; Neque enim Pater judicat quemquam; sed omne iudicium dedit filio, ut omnes honorent filium: scimus inquam hunc Filium Dei, quia & Filius hominis est, humanæ imbecillitatis misertum, thronum hunc in terris fixisse, suam jurisdictionem Ecclesiæ, sponsæ sibi dilectissimæ, concedidisse, eiusque exercitium Sacerdotibus, hominibus nempe, commendasse. Idque disertè docet Tridentinum hisce verbis:

Et thronum hunc Sacerdotibus, tanquam Vicariis concedidit.

Trid. sess.
14. c. 5.

Dominus noster Iesus Christus è terris ascensurus ad cælos, Sacerdotes suis Vicarios reliquit tamquam præsides & iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quæ Christi fideles ceciderint; quo, pro potestate clauium remissionis aut retentionis peccatorum sententiam pronuntient. En jurisdictionem Filii Dei communicatam filiis hominum; hominibus inquam naturæ fragilitati expositis: ut tantò majori cum fiducia humanos vultus subeat peccator, minùsque erubescat scelera sua confiteri homini iisdem criminibus aliquando inuoluto, aut saltem obnoxio. Quis enim non misereatur de facili, qui se miserum aut esse, aut esse posse prudens meminerit?

ut majori fiducia peccator ad eos, tanquam ad sui similes accedat.

4.

Hinc sanè benevolentiz fuit maximæ, Christum neque per

Cur Christi
sua Hu-
manitati
iura, aut
Angelis aut
Sanctis po-
tatem
eam non
conseruare?

Ratio pri-
ma

Secunda

Tertia

se huic throno præsidere ex eoque jus dicere, neque etiam Angelis, Beatifue mentibus eum voluisse concedere. Magno inquam consilio, hominibus vicariam potestatem delegauit; vt tantò maiorem peccatoribus fiduciam suggereret referendi gratiam ab iis subfelliis, è quibus à mortali homine jus dici mortalibus persentiscerent. Quod si enim Humanitati suæ auctoritatem illam Christus referuasset, humana licet sit eius natura nostræque persimilis, adeoque perquam humana & in omnem commiserationem peccatori exhibendam summoperè inflexa; gloriosa tamen est, & extra vicissitudines omnes naturæ posita; præterquam quod nullâ vmquam peccati labe fuerit implicata. Sic ergo, hominem tam gloriosum & longè supra maiestatem omnem dignitate euectum, præ humanâ fragilitate, adire puidisset forsitan peccatorem gratiæ petendæ causâ, cuius Patrem à se meminerit per summam impudentiam violatum. Hominis igitur fragilitati vt succurreret *Jesus Christus è terris ascensurus ad celos*, jurisdictionis suæ exercitio statuit abstinere, illudque in Vicarios à se destinatos transfundere. Vicarios autem noluit aut ex Angelis, aut ex Beatorum mentium cœtu assumere; *primò* quidem, quòd corpore omni cùm careant, humanis oculis cælestes illæ mentes peruestigari non possint: atque adeo iudices eijusmodi humanis vsibus & commercio non fuissent accommodi. *Deinde*, etiamsi Diuinâ quâdam potentiâ facti fuissent aspectabiles, tamen maiestate hominibus prorsus inusitatâ, cælestique quâ eas condecorari decet gloriâ, perculissent homines; & quos spe gratiæ obtinendæ debuissent ad se allicere, proculdubio dignitatis splendore nimio, à subfelliis suis arcuissent. *Tertiò* denique, multum de præstandâ miseris hominibus misericordiâ detractum fuisset, si ea ab Angelis miseriarum omnium inexpertis, purisque scelerum fuerat obtinenda. Aliæ itaque creaturæ ratione præditæ cùm non sint super, ad meros homines deuoluta est ea jurisdictio: vt & faciliior esset paratiorque, ab homine homini præstanda gratia, & ad eam petendam aditus peccatori procliuior. En quàm humanè Christus egerit. Tantam rem, quanta est peccatoris cum Deo reconciliatio, homini concedidit, vt peccatori fiduciam faciat iudicis similitudo, humanoque commercio inita familiaritas. An autem de gratiâ obtinendâ desperandum est, vbi sanguis noster est qui iudicat?

Adamas

Adeamus ergo cum fiducia thronum gratie, in quo miseriae humanae dominantur, ut miseriis nostris finem faciant.

5. Quid, quod destinato consilio non innocenti homini, sed summo nuper peccatori jurisdictionem suam Christus tradiderit, tantum ut fiduciam adeundi iudicem, peccatori praeferret peccandi similitudo; & rursus, ut iudicis severitatem, ad misericordiam emolliret peccati à se commissi memoria? Quid enim? an non Petro commissae sunt claves regni caelorum? an non ei tradita potestas ligandi atque solvendi, quae deinde in Ecclesiam per eius successores, filo non interrupto, felicissime demanavit? Atqui perfidus fuit Petrus, benignissimum Dominum per summam infamiam ejuravit: & huic tam perjuro & infideli, jurisdictionem suam Christus credit? Hoc verò facere si mente jam statuerat, cur eum tam turpiter labi Christus est passus? Dicam. Ut peccatorem se Petrus dum meminit, misericordiae sibi tam de facili praestitae recorderetur; eamque discat gratiam praestare miseris, quam ipse in beneficentissimo Domino fuerat expertus. Hæc sanè D. Augustini mens est. *Idem, inquit, Beatum Petrum paululum Dominus subdeseruit ut Ecclesiae rectori futuro, ignoscendi quaedam regula poneretur. Credende enim erant Petro claves Ecclesiae, imò credite sunt ei claves regni caelorum. Credenda quoque ei erat populorum innumera multitudo, quae esset pro sua naturae vitij passionibusque, culpis involuta atque peccatis. Quid tum? tradenda igitur ei est regula. Sed quæ? Audi Augustinum: Videlicet ut in clauibus fidelis janitor, in sententijs esset clementissimus dispensator. Optimè. At quo pacto clementiam à Petro, homine austero & rigido, extorquebimus? Non alio sanè, quam si & ipse peccato, & quidem turpissimo obnoxius, clementiam discat, dum experitur. Ita agendum sentit Augustinus. Erat enim, inquit, reuera hic Petrus paulò durior & severior, sicut eius austeritatem truncata ob Christi injuriam serui Principis Sacerdotum declarat auricula. Hic igitur tam durus tamque severus, si donum non peccandi à Domino fuisset adeptus, quae venia commissis populis donaretur? Sed idcirco Diuina Providentiae secretum ita temperavit, atque permisit ut primus ipse laboretur ac rueret in peccatum, quò erga peccatores duriozem sententiam, proprii casus intuitu, temperaret.*

Neque innocentem hominem huic throno praeficit, sed Petrum peccatorem aliquando, magno sanè consilio.

D. Aug.
ser. i. ser.
4. post
Domin.
Palm.

6. Temperatam igitur cum noueris iudicis in te ferendam sententiam ó Peccator! suaeque infirmitatis conscios, tuæ impi-

*Collectio
arguendorum.*

his

mis misereri scias eos qui Vicariam Christi jurisdictionem obtinent; nouerisque præterea, vt jam ostendimus, idcirco eos ad hoc munus præcipuè præ Angelis esse electos, & quidem destinato consilio optimi Saluatoris ex hisce terris ad cælos ascendentes, vt commodissimum obtinendæ gratiæ peccatoris iudicem designaret, eumque quem adire minimus subiret pudor; quis enim Angeli vultus ferret? sanè *adeamus thronum gratiæ*, tam gratiose hominibus contraditum, & sine dubio *miserordiam consequemur in auxilio opportuno.*

§. II.

Hoc verò majores peccatori animos dabit, quòd in hoc throno non detur nuda scelerum impunitas; sed quòd & gratia sanctificans infundatur; & perfecta ineatur cum Deo amicitia.

Gratia scelerum quæ à Senatu politico præstatur, reo nihil dat præter impunitatem scelerum.

Alterum tamen est quod non pigeat meminisse, quodque fiduciam nihilominus adeundi throni tam benigni vehementer acuet. Nimirum, sacrum hoc gratiæ tribunal, non esse forensibus & ciuilibus omnino persimile, in quibus tamen etiam gratia criminibus aut datur, aut à Principe data declaratur. Longè profectò altioris nostrum est ordinis. In illis enim gratia quæ reo præstatur, aliud nihil est, quàm criminis commissi impunitas. Nihil verò præterea reo datur, quò Principi à se offenso fiat gratiofus; nihil quidquam ei decoris additur, quò in amicitiam Regis mereatur admitti. Initur quidem aliqua cum offenso reconciliatio, sed quæ negatiua, vt summum, dicenda sit; id est eiusmodi, vt pœnas de commissâ in se, perfidiâ Princeps posthac sumpturus non sit. At quòd ad familiaritatem intimam cum Rege ineundam admittendus sit; quòd ad amicitia adita adhibendus; quòd ad secretiora, vt inter amicos sit, benevolentia signa admouendus; quòd diuitiis cumulandus; quòd nouis condecorandus sit honoribus, is qui rebellis nuper, perduellionis gratiam accipit, quis id speret? Quis id nisi demens sibi præstandum esse persuadeat? Sanè hæc quæ conceditur vitæ gratia, bona tanta non

7.